

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Først og fremmest vil jeg gerne sige tak for svaret. Men jeg synes kun, det var halvt, for det, fru Eva Kjer Hansen nærmer sig, er en negativ definition. Fru Eva Kjer Hansen anerkender ikke metoden, der siger, at hvis man har været på kontanthjælp én dag, er man fattig. Det er fair nok, men vil fru Eva Kjer Hansen ikke positivt definere, hvem hun synes er de trængende? Hvis forhold er det, vi skal diskutere?

Jeg synes, vi nærmer os noget, hvis fru Eva Kjer Hansen siger, at man f.eks. som barn af en studerende ikke nødvendigvis er fattig. Nu har jeg fået en del post fra især enlige studerende, som er kedede af, at SU-forhandlingerne brød sammen med negativt resultat, for så vidt angår enlige studerende med børn. Jeg skal hilse og sige, at de føler sig ret hårdt presset.

Hvis nu vi kunne begynde med at sige, at enlige studerende med børn måske er nogle af dem, hvis forhold vi gerne vil diskutere, er vi nået et lille stykke mod en positiv definition, og så behøver vi ikke vente på Finansministeriet.

Kl. 13.40

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Eva Kjer Hansen sagde i sit svar til fru Margrethe Vestager, at det, vi skal gøre, er at finde dem, der har problemer og så målrette indsatsen. Det er nok her, en del af problemerne og baggrunden for de gentagne debatter opstår, for mange af os mener, at det, der er behov for, er, at sikre generelle gode vilkår i daginstitutioner, skoler, boliger osv. for at sikre, at man har mulighederne for at få et godt liv.

Jeg kan forstå, men det håber jeg at fru Eva Kjer Hansen kan uddybe, at fru Eva Kjer Hansen vil identificere lige præcis de mennesker, som man mener kunne have behov for at få fattigdomshjælp. Det er jo det, der er det afgørende. Vil vi give fattighjælp, eller vil vi have en generelt god velfærd med ordentlige daginstitutioner, ordentlige skoler, ordentlige boligforhold, så de børn ikke skal peges ud som værende børn af fattige, men kan have det lige så godt som alle andre børn, have mulighed for at gå til fødselsdag, have mulighed for at deltage i idrætsdagen på skolen osv.?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

For at indkredse, hvad det egentlig er, vi snakker om, vil jeg gerne være lidt behjælpelig med at tegne billeder. Det synes jeg nemlig generelt er sjovt.

SFI er jo kommet med denne her undersøgelse, og de har tre kriterier og kategorier, som de taler om: kontanthjælpsfattigdom, implicit fattigdom og relativ fattigdom. Og de har forskellige tal i hver kategori.

Ifølge Socialministeriet er der 7.000 børn, der berøres af alle tre kriterier. Kan fru Eva Kjer Hansen så være enig i, at disse 7.000 børn er ramt af fattigdom, for så kan vi jo begynde dér og se på, hvad vi kan gøre for de 7.000 stakkels børn og måske få flere med senere?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes, det er værd at nævne over for de tre sidste spillere, at både CASA-rapporten udarbejdet for Rådet for Socialt Udsatte og SFI-rapporten faktisk gør meget ud af at nævne, at vi har rigtig gode forhold i Danmark, når vi ser på det generelt.

Jeg vil bare må citere fra SFI-rapporten, så indleder den med, at fattigdom i Danmark ikke er et specielt velbelyst emne. Det skyldes givetvis, at de traditionelle former for fattigdom må siges at være stort set ikkeeksisterende i landet. Det vil sige, at alle borgere har råd til basale fornødenheder såsom mad, tøj og husly. Det skyldes det effektive danske sociale sikkerhedsnet, som forhindrer absolut fattigdom.

Så når fru Line Barfod taler om de generelle vilkår, må jeg sige, at jeg synes, de er gode. Det bliver anerkendt, at vi netop har et sikkerhedsnet, der værner om de mest udsatte.

Så synes jeg jo, at det er lykkedes os i bred politisk enighed i satspuljeforhandlingerne at få lavet nogle klare målrettede indsatsområder, som netop handler om nogle af dem, der har det rigtig dårligt, og som har ekstra brug for hjælp. Vi har tidligere været inde på det med behandlingstilbuddene, men der er jo også de direkte målrettede tilbud til de forskellige udsatte grupper. Og der kan jeg garantere for, at vi følger op på, hvordan det så også går med de her indsatsområder. Lykkes det? Når vi ud til dem, som har brug for den her hjælp? Får vi forbedret situationen?

Jeg skal sige til fru Margrethe Vestager, at når hun taler om de studerende, som er forsørgere,